

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

09 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpatul Vasilenco Anatoli, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Vasilenco Anatoli Alexandr, *născut la 08 octombrie 1984, originar și domiciliat în or. Edineț, str. N. Testemițanu 19, ap. 1.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.03.2013 – 28.10.2013;

Instanța de apel: 29.11.2013 – 19.02.2014;

Prima instanță: 23.04.2014 – 28.07.2014;

Instanța de apel: 05.09.2014 – 28.07.2015;

Instanța de recurs: 05.11.2015 – 09.12.2015.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 28 octombrie 2013, Vasilenco A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, la 10 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, la pedeapsa stabilită inculpatului Vasilenco A. a adăuga partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Decizia Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2011, stabilîndu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 25 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, la 05 septembrie 2010, aproximativ la orele 21:00, aflîndu-se în gospodăria cet. Vasilenco A. din s. Alexeevca, r-1 Edineț, împreună cu Gherasimenco V., unde întrebuița băuturi spirtoase, fiind în stare de ebrietate în urma unui conflict, care s-a transformat în bătaie, intenționat, i-a aplicat mai

multe lovituri cu pumnii și picioarele lui Gherasimenco V. pe diferite părți ale corpului, cauzându-i leziuni corporale sub formă de traumatism cranio-cerebral sub formă de hematom subdural pe dreapta, hemoragie subarahnoidală, hemoragii în fragmentul de țesut moale a capului în regiunea parietală pe dreapta, fractura a corpului sternului și a coastelor 6,7,8,9,10 pe stînga pe linia axilar posterioară, care potrivit raportului de expertiză medico-legală a cadavrului nr. 134 din 24 octombrie 2010 se califică ca leziuni grave, periculoase pentru viață. După care, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, l-a atacat pe Gherasimenco V. și i-a sustras telefonul mobil de model "NOKIA 6300" la prețul de 3200 lei pe care îl deținea Gherasimenco V., cauzându-i astfel un prejudiciu material considerabil.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 188 alin. (3) lit. c) și d) Cod penal, tîlhăria, adică, *atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, săvîrșită cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, cu o deosebită cruzime și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, inculpatul a atacat-o cu apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia să fie achitat de săvîrșirea infracțiunii incriminate.

În motivarea apelului a invocat că, nu este de acord cu pedeapsa stabilită de prima instanță, deoarece nu este vinovat de săvîrșirea infracțiunii incriminate.

A mai menționat că, prima instanță neîntemeiat a respins demersul avocatului său privind audierea martorilor pe caz, din care motiv nu a avut posibilitatea de a-și demonstra nevinovăția.

De asemenea, a mai menționat că, a fost influențat de către colaboratorii de poliție pentru a da declarații false.

Inculpatul a indicat că, el a fost judecat de două ori pentru aceeași infracțiune de către unul și același judecător.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 februarie 2014 apelul declarat de către inculpat a fost admis, sentința a fost casată și s-a dispus remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

5. În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că, cauza penală în prima instanță a fost judecată de către un complet de judecată incompatibil de a judeca cauza respectivă.

Astfel, judecătorul Bîrsan Gh. care a judecat cauza penală în privința lui Vasilenco A., privind săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, anterior a fost în componența completului de judecători, care au judecat cauza penală în privința aceluiași inculpat, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, săvîrșită în același circumstanțe reținute la cazul dat. La 31 mai 2011, completul de judecători format din Iftodi M., Pșenița E. și Bîrsan G. au adoptat sentința prin care l-au condamnat pe inculpatul Vasilenco A. în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la detențiune pe viață, respectiv judecătorul Bîrsan G. și-a expus părerea privind vinovăția inculpatului

Vasilenco A. în hotărîrea adoptată anterior. Deci, potrivit prevederilor art. 33 alin. (2) pct. 5) Cod procedură penală, judecătorul Bîrsan G. era în situația de incompatibilitate, și urma în baza art. 34 Cod de procedură penală să facă declarație de abținere de la judecarea cauzei.

Așadar, preluarea și examinarea cauzei penale de învinuire a lui Vasilenco A. în baza art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, de către judecătorul Bîrsan G. este contrară legii, din care fapt se deduce că, cauza penală a fost examinată de un complet de judecată în lipsă de competență legală, fiind încălcate prevederile art. 33-34 Cod de procedură penală. Prin urmare se atestă prezența temeiului de casare a sentinței prevăzut de art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

6. Rejudecînd cauza, Judecătoria Edineț a adoptat sentința la 28 iulie 2014, potrivit căreia inculpatul Vasilenco A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, la 12 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, la pedeapsa stabilită inculpatului Vasilenco A. a adăuga partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Decizia Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2011, stabilîndu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 29 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

7. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Vasilenco A., solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia acesta să fie achitat de săvîrșirea infracțiunii incriminate, deoarece el este nevinovat.

În motivarea apelului, a menționat că, el nu recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, deoarece telefonul a fost sustras de către socrul său, Povorozniuc A. în ziua săvîrșirii infracțiunii de omor și nu de dînsul.

A mai menționat că, prima instanță nu a examinat și apreciat în mod obiectiv probele și a ajuns greșit la concluzia de a-l condamna, iar probele anexate la dosar nu confirmă vinovăția sa în sustragerea telefonului mobil de la Gherasimenco V.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2015 apelul declarat de către inculpat a fost admis, sentința a fost casată parțial în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărîre potrivit căreia inculpatul a fost condamnat în baza art. 188 alin. (3) lit. c), d) și f) Cod penal, la 12 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, la pedeapsa stabilită inculpatului Vasilenco A. a adăuga partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Decizia Curții de Apel Bălți din 14 septembrie 2011, stabilîndu-i pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 25 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

9. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a stabilit starea de fapt și de drept, descriind fapta criminală, indicînd probele prin care se

confirmă vinovăția inculpatului Vasilenco A. și determinînd just încadrarea juridică a faptei săvîrșite în dispoziția art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, prima instanță a ținut cont, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicîndu-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală pentru infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal și anume: nu este la prima abatere de la legea penală, se caracterizează satisfăcător la locul de trai și a comis o infracțiune gravă.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță neîntemeiat a stabilit inculpatului pedeapsa definitivă cu aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, pe un termen de 29 ani.

În contextul dat, instanța de apel a făcut trimitere la prevederile art. 84 alin. (1) și (4) Cod penal, care stipulează că: *„dacă o persoană este declarată vinovată de săvîrșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțînd pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu atins vîrsta de 18 ani - pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvîrșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei ușoare de pedeapsa mai aspră”, alin.(4) - conform prevederilor alin.(1)-(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvîrșite înainte pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.*

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a menționat că, pedeapsa definitivă în cazul concursului de infracțiuni nu poate fi mai mare de 25 ani, din care considerente, a ajuns la concluzia de a admite apelul declarat și de a casa parțial hotărîrea contestată.

10. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul a atacat-o cu recursuri ordinare, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia el să fie achitat.

În motivarea ambelor recursuri, inculpatul indică aceleași motive, criticînd hotărîrile instanțelor de fond pe aceleași circumstanțe.

Astfel a menționat că, vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate nu o recunoaște, mai mult ca atît, el a fost judecat ilegal, de două ori pentru aceeași faptă, iar procurorul în ambele cauze a fost unul și același, fapt pe care îl consideră ilegal.

11. Procurorul a depus referință asupra recursurilor declarate de inculpatul Vasilenco A., menționînd că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

12. Avînd în vedere că recurentul, inculpatul Vasilenco A. a declarat două cereri de recurs cu același conținut, bazate pe aceleași temeuri, instanța de recurs le va examina ca un recurs unic expunînd următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat de inculpat se conchide că acesta nu invocă nici un temei de drept prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, pentru casarea hotărîrii contestate, însă critică decizia instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor de către aceasta.

În continuare, în probarea celor invocate, recurentul a mai descris în conținutul recursului declarat că probele administrate pe caz, nu au fost apreciate de instanțele de judecată la justa valoare, ceea ce, în consecință, a dus la condamnarea lui pentru comiterea infracțiunii incriminate.

Analizînd materialele cauzei penale, Colegiul penal menționează că, prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept, confirmată prin probele administrate pe cauza penală, drept urmare a încadrat just fapt săvîrșită în dispoziția art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal, după indicii calificativi, tîlhăria, atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, săvîrșită cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, cu o deosebită cruzime și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Mai mult ca atît, Colegiul penal specifică că, judecînd apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă menținînd condamnarea inculpatului în baza art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvîrșit atacul tîlhăresc în circumstanțele reținute de către instanțele de fond.

În continuarea, Colegiul penal reține aprecierile instanței de apel în latura stabilirii pedepsei inculpatului, care a menționat că, instanța de apel la stabilirea pedepsei a luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea inculpatului, prezența circumstanțelor agravante – nu este la prima abatere de la legea penală, dar și lipsa circumstanțelor atenuante, și a stabilit o pedeapsă echitabilă și legală faptelor comise sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani. În baza art. 84 Cod penal, inculpatului i s-a stabilit o pedeapsă definitivă închisoare pe un termen de 25 ani.

Astfel, instanța nu reține ca fiind întemeiat argumentul inculpatului precum că, acesta a

fost judecat de două ori pentru aceeași faptă, deoarece infracțiunile prevăzute de art. 145 și 188 Cod penal, sunt două componente de infracțiuni distincte care au obiect juridic diferit, iar latura obiectivă a unei componente nu absoarbe latura obiectivă a celeilalte componente.

În atare circumstanțe este absolut necesar stabilirea a două pedepse pentru fiecare infracțiune în parte, urmînd a se purcede la cumularea pedepselor pentru concurs de infracțiuni în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, după cum s-a și procedat în prezenta cauză penală.

De asemenea, instanța de recurs nu reține argumentul recurentului, precum că, pe ambele cauze penale a participat același procuror, din motiv că, art. 54 alin. (2) Cod de procedură penală, prevede expres că: *„Faptul că procurorul a participat la exercitarea urmăririi penale, a condus sau a controlat acțiuni de procedură penală sau a reprezentat învinuirea în fața instanței de judecată nu constituie o piedică pentru participarea lui ulterioară la judecarea aceleiași cauze penale.”*

În concluzie, Colegiul penal conchide că, considerentele menționate se raliază celor constatate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatului, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dînd faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursurile ordinare declarate de recurent sunt inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

13. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Vasilenco Anatoli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 iulie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 24 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru